

Uitspraken Commissie van Beroep BAO/(V)SO
Protestants Christelijk Onderwijs 2010

- 2010-032 tijdelijk dienstverband.
- 2010-049 rddf plaatsing en ontslag.
- 2010-53. opzeggen tijdelijk dienstverband en schorsing.
- 2010-98 rddf plaatsing.
- 2010-117 rddf plaatsing
- 2010-132 rddf plaatsing
- 2010-133 rddf plaatsing
- 2010-134 niet ontvankelijk wegens termijnoverschrijding
- 2010-158 berisping vanwege plichtsverzuim

De Commissie van Beroep voor het Protestants- Christelijk Basis-, Speciaal- en Voortgezet Speciaal Onderwijs

Uitspraak 2009.032

heeft de navolgende beslissing gegeven

in de zaak van:

D*, appellant,

tegen

de **A*** verweerder.

1. De procedure

1.1. Appellant heeft bij beroepschrift d.d. 23 maart 2010 beroep ingesteld tegen het besluit van A* d.d. 22 februari 2010. Bij brief d.d. 12 april 2010 heeft appellant zijn beroepschrift aangevuld. Namens het bestuur van A* is een verweerschrift, met bijlagen, d.d. 7 mei 2010 ingediend.

1.2. Het beroep is ter zitting van de Commissie van Beroep d.d. 9 juni 2010 behandeld. Hierbij zijn verschenen: appellant, mevrouw M*, bureaumanager bij verweerder, en mevrouw Z., teamleider HRM bij verweerder.

2. De feiten

2.1. Appellant, geboren op 1 april 1989, is voor bepaalde tijd van 1 september 2009 tot 1 december 2009 bij A* aangesteld als medewerker financiële administratie ter voorziening in een tijdelijke vacature.

2.2. Bij brief van 3 december 2009 is aan appellant medegedeeld dat werkgever en werknemer, voor zover thans van belang, zijn overeengekomen dat:

- appellant wordt benoemd als administratief medewerking huisvesting bij A*;
- benoeming in eerste instantie tijdelijk is voor drie maanden;
- de benoeming ingaat op 1 december 2009 en eindigt op 1 maart 2010;
- appellant bij goed functioneren aansluitend een jaarcontract aangeboden krijgt.

2.3. Aan appellant is een akte uitgereikt, waarop vermeld is als benoemingstermijn 1 december 2009 tot 1 december 2010.

2.4. Bij besluit van 22 februari 2010 heeft verweerder aan appellant medegedeeld dat het tijdelijke dienstverband van drie maanden, dat op 1 maart 2010 eindigt, niet wordt verlengd. Verder heeft verweerder met appellant afgesproken dat het tijdelijke contract

met twee maanden wordt verlengd zodat appellant sollicitatieactiviteiten kan ontplooiën, welk contract van rechtswege afloopt per 1 mei 2010.

3. De standpunten van partijen

3.1. Appellant stelt zich op het standpunt dat zijn aanstelling als administratief medewerker huisvesting blijkt de akte van benoeming doorloopt tot 1 december 2010. Voorts betoogt hij dat hem de voor de nieuwe functie toegezegde begeleiding niet is geboden.

3.2. Verweerder meent als een goed werkgever te hebben gehandeld. Na de eerste aanstelling heeft appellant de kans op een nieuwe baan binnen de organisatie gekregen. Door een administratieve omissie is een verkeerde einddatum in de akte van benoeming vermeld. Nadat was geconstateerd dat appellant niet over de vereiste kwalificaties beschikte, heeft appellant een verlenging van zijn dienstverband gekregen om zich langer op de arbeidsmarkt te kunnen oriënteren. Verweerder stelt de CAO in geest en letter te hebben gevolgd.

4. De beoordeling

4.1. De Commissie van Beroep stelt vast dat in de akte van benoeming van 11 december 2009 is vermeld dat appellant benoemd is in de functie van administratief medewerker huisvesting voor bepaalde tijd met ingang van 1 december 2009 tot 1 december 2010.

4.2. Naar het oordeel van de Commissie van Beroep heeft appellant, ondanks hetgeen vermeld staat in voormeld schrijven van 3 december 2009, op de inhoud van de akte van benoeming met betrekking tot de duur van de tijdelijke aanstelling kunnen vertrouwen. De Commissie van Beroep overweegt daartoe dat de akte van benoeming het document is waarin het dienstverband met de werknemer wordt vastgelegd. Daar komt bij dat appellant ter zitting onvoldoende weersproken naar voren heeft gebracht dat hij alvorens de akte van benoeming te ondertekenen, de toenmalige bureaumanager op de in de akte vermelde contractduur heeft gewezen en dat laatstgenoemde de daarin opgenomen termijn heeft bevestigd. Voorts is zijdens het bestuur nadien geen gecorrigeerde akte uitgereikt, terwijl zulks naar het oordeel van de Commissie van Beroep in verband met het tijdsverloop thans te laat zou zijn.

4.3. Gelet op het voorgaande zal de Commissie van Beroep het door appellant tegen het besluit van 22 februari 2010 ingestelde beroep gegrond verklaren.

5. De beslissing

De Commissie van Beroep:

- verklaart het beroep tegen het besluit van 22 februari 2010 van verweerder gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- bepaalt de einddatum van de tijdelijke aanstelling als administratief medewerker huisvesting op 1 december 2010.

De Commissie van Beroep voor het Protestants- Christelijk Basis-, Speciaal- en Voortgezet Speciaal Onderwijs

Uitspraak 2012.049

heeft de navolgende beslissing gegeven

in de zaak van:

B., appellante,

tegen

de **Vereniging ***, verweerster,
gemachtigde: mr. M. De Vita.

1. De procedure

1.1. Appellante heeft bij beroepschrift d.d. 16 mei 2010 beroep ingesteld tegen het besluit van verweerster d.d. 22 april 2010, waarbij haar met ingang van 1 augustus 2010 ontslag is verleend. Bij brieven d.d. 26 mei 2010 en 5 juli 2010 heeft appellante haar beroepschrift aangevuld. Verweerster heeft een verweerschrift, met bijlagen, d.d. 14 juli 2010 ingediend. Bij brief d.d. 22 juli 2010 heeft appellante een reactie op het verweerschrift ingediend.

1.2. Het beroep is ter zitting van de Commissie van Beroep d.d. 8 september 2010 behandeld. Hierbij zijn verschenen: de gemachtigde van verweerder, alsmede mevrouw L., directeur en de heer S., secretaris bij verweerster. Appellante is, hoewel daartoe behoorlijk opgeroepen, niet verschenen.

1.3. Na de zitting heeft de Commissie van Beroep de volgende stukken ontvangen:

- de brief d.d. 1 november 2010, met bijlagen, van de zijde van verweerster;
- de brief d.d. 7 november 2010, met bijlagen, van de zijde van appellante.

2. De feiten

2.1. Appellante, geboren op 13 maart 1958, is sinds 10 januari 2000 als lokaalassistent in dienst bij verweerster in het kader van de In- en Doorstroomregeling (hierna: regeling ID).

2.2. Bij besluit van 11 februari 2009 is appellante met ingang van 1 augustus 2009 voor het schooljaar 2009/2010 in het risicodragend deel van de formatie (rddf) geplaatst. Bij brief van 9 maart 2010 heeft verweerster haar voornemen tot ontslag van appellante kenbaar gemaakt. Appellante heeft hiertegen haar zienswijze naar voren gebracht. Bij

besluit van 22 april 2010 heeft verweerster het voornemen tot ontslag omgezet in een definitief besluit om appellante met ingang van 1 augustus 2010 te ontslaan.

3. De standpunten van partijen

3.1. Appellante stelt zich, kort samengevat, op het standpunt dat de van gemeentewege verstrekte persoonsgebonden loonkostensubsidie niet per 1 augustus 2010 eindigt, maar slechts voor een deel wordt verlaagd. Zij meent dat verweerster de terugval van 20% moet kunnen opvangen, nu haar school als rijke school bekend staat. Verder brengt appellante naar voren dat zij ruim tien jaar met veel plezier als lokaalassistent werkzaam is en altijd goed heeft gefunctioneerd. Appellante betwist voorts dat zij per 1 december 2009 een marktprofiel heeft gekregen.

3.2. Verweerster brengt onder meer het volgende naar voren. Appellante is op grond van een persoonsgebonden subsidie in het kader van de regeling ID aangesteld. Aangezien de gemeente Amsterdam de persoonsgebonden loonkostensubsidie van appellante met ingang van het kalenderjaar 2009 zou afbouwen, is de functie van appellante met ingang van het kalenderjaar 2008/2009 in het rddf geplaatst. Omdat de aangekondigde subsidievermindering per 2009 daadwerkelijk is gerealiseerd en de loonkostensubsidie voor appellante per 1 augustus 2010 eindigt, heeft verweerster – in overleg met haar medezeggenschapsraad – moeten besluiten de functie van appellante per 1 augustus 2010 op te heffen. Die opheffing van de functie van appellante was reden om de arbeidsovereenkomst met appellante op te zeggen. De ID-subsidie van appellante is met ingang van 1 augustus 2010 tot nul verminderd, aangezien appellante per 1 december 2009 een marktprofiel heeft gekregen. Verweerster betreurt het feit dat het voor haar op dit moment niet mogelijk is appellante een reguliere functie aan te bieden. Er zijn geen vacatures voor de functie van lokaalassistent in haar organisatie. Helaas laten de financiële middelen van verweerster het niet toe een reguliere functie voor appellante te creëren. Verweerster merkt op dat appellante niet wordt ontslagen omdat zij niet goed zou functioneren.

4. De beoordeling

4.1. De Commissie van Beroep ziet zich voor de vraag gesteld of de persoonsgebonden loonkostensubsidie van appellante per 1 augustus 2010 is beëindigd en verweerster dientengevolge per die datum tot opheffing van de functie van appellante heeft kunnen besluiten.

4.2. Ter zitting van 8 september 2010 is verweerster in de gelegenheid gesteld de beschikking ter zake de beëindiging van de loonkostensubsidie van appellante per 1 augustus 2010 in het geding te brengen. Blijkens voormelde brief d.d. 1 november 2010 heeft verweerster daaraan geen gehoor kunnen geven, aangezien de Stichting Pantar, belast met de uitvoering van de regeling ID in de gemeente Amsterdam, geen beschikking met betrekking tot de beëindiging van de loonkostensubsidie van appellante heeft afgegeven.

4.3. De Commissie van Beroep is van oordeel dat verweerster, in het licht van de gemotiveerde betwisting van appellante, aan de hand van de overige ingediende stukken onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat de persoonsgebonden loonkostensubsidie van appellante per 1 augustus 2010 daadwerkelijk is beëindigd. De brief d.d. 2 juli 2010

van de Stichting Pantar en de overgelegde cijfermatige overzichten d.d. 1 juli 2010 en 3 september 2010 bieden daartoe onvoldoende aanknopingspunten. Niet gebleken is dat de loonkostensubsidie voor appellante met ingang van 1 augustus 2010 niet (gedeeltelijk) zou doorlopen, te meer nu blijkt de na de zitting overgelegde stukken is komen vast te staan dat appellante per 1 december 2009 geen marktprofiel heeft gekregen, zodat geen sprake is van de situatie dat de subsidie negen maanden later zou stoppen.

4.4. Reeds gelet op het voorgaande zal de Commissie van Beroep het beroep van appellante gegrond verklaren. De overige beroepsgronden kunnen derhalve onbesproken blijven.

5 . De beslissing

De Commissie van Beroep:

- verklaart het beroep tegen het besluit van 22 april 2010 van het bestuur van * gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit.

Deze beslissing is gegeven door mr. C. de Groot, voorzitter, mrs. J. Douwes, A. Postma en W.A. Zwijnenburg, leden

De Commissie van Beroep voor het Protestants- Christelijk Basis-, Speciaal- en Voortgezet Speciaal Onderwijs

Uitspraak 2012.053

heeft de navolgende beslissing gegeven

in de zaak van:

D*, appellant,
gemachtigde: mr. L. Hoogeveen-Vlasblom,

tegen

de **Stichting *** te, verweerster,
gemachtigde: mr. J.W. Janse-Velema.

1. De procedure

1.1. Appellant heeft bij beroepschrift d.d. 28 mei 2010 beroep ingesteld tegen een besluit van de Stichting*. Namens het bestuur van verweerster is een verweerschrift d.d. 8 juli 2010 ingediend.

1.2. Het beroep is ter zitting van de Commissie van Beroep d.d. 8 september 2010 behandeld. Hierbij zijn verschenen: appellant met zijn gemachtigde, de gemachtigde van verweerster, alsmede mevrouw A. *, lid van het College van Bestuur.

2. De feiten

2.1. Appellant, geboren op 1 november 1956, is sinds 1 maart 2005 in dienst bij de Stichting *, laatstelijk als leraar op basis van een verlengd tijdelijk dienstverband.

2.2. Appellant beschikt niet over de bij wet voorgeschreven onderwijsbevoegdheid.

2.3. De Stichting * is een organisatie voor Voortgezet Speciaal Onderwijs aan Zeer Moeilijk Opvoedbare Kinderen (VSO-ZMOK). Verweerster heeft verschillende locaties in de regio *. Appellant verrichtte aanvankelijk werkzaamheden op het van de Stichting uitgaande

* * College. Appellant is laatstelijk werkzaam geweest als leraar op de locatie *.

2.4. Bij brief van 20 april 2010 heeft verweerster haar voornemen kenbaar gemaakt het verlengd tijdelijk dienstverband van appellant met ingang van 1 augustus 2010 op te zeggen. Voorts heeft verweerster het voornemen kenbaar gemaakt om appellant bij wijze van ordemaatregel te schorsen voor de duur van de opzegtermijn. Bij besluit van 29 april 2010 heeft verweerster de arbeidsovereenkomst met appellant per 1 augustus 2010 opgezegd en hem geschorst bij wijze van ordemaatregel primair voor de duur van

maximaal drie maanden vanwege de opzegging van de arbeidsovereenkomst, subsidiair in het belang van de instelling tot aan het einde van de arbeidsovereenkomst. Appellant is geschorst nadat hij zich tot de gemeenteraad had gewend in verband met naar zijn mening bestaande problematiek op school, terwijl verweerster zich op het standpunt stelt, dat appellant zich daarvan gelet op zijn functie had dienen te onthouden en dit gedrag van appellant afkeurt.

3. Standpunten van partijen

3.1. Appellant stelt dat zowel de opzegging van het dienstverband als de schorsing op onjuiste gronden berust. Daartoe voert hij primair aan dat de opeenvolgende dienstverbanden de grens van 36 maanden hebben overschreden, zodat inmiddels sprake is van een dienstverband voor onbepaalde tijd. Subsidiair meent appellant dat de onderwijsbevoegdheid, mede gezien de duur van de opeenvolgende dienstverbanden, geen grond voor opzegging kan opleveren. Aan appellant is nimmer kenbaar gemaakt dat het niet behalen van de bevoegdheid tot beëindiging van het dienstverband zou leiden. Daarnaast zijn de werkzaamheden van appellant altijd goed beoordeeld. De wijze waarop appellant samen met zijn collega's uiting heeft gegeven aan zijn bezorgdheid over de problemen op school, is ingegeven door betrokkenheid bij de school, de leerlingen en is geschied op verzoek van leden van de gemeenteraad. Appellant is van mening dat de samenwerking met verweerster zeker nog mogelijk is.

3.2. Verweerster meent dat van haar in redelijkheid niet kan worden verlangd het verlengd tijdelijk dienstverband van appellant voort te zetten. Zij voert daartoe onder meer aan dat er geen uitzicht bestaat op een situatie waarin appellant zijn onderwijsbevoegdheid binnen afzienbare tijd zou kunnen behalen. Ondanks investeringen van verweerster in de afgelopen jaren, is dit voor appellant niet mogelijk gebleken. Inmiddels is er als gevolg van door verweerster afgekeurd optreden van appellant een situatie ontstaan waarin het vertrouwen van verweerster in een vruchtbare samenwerking met appellant onherstelbaar is geschonden, waardoor er van een herbenoeming geen sprake meer kan zijn. Gedurende de opzegtermijn kon appellant niet in de schoolgebouwen aanwezig zijn. De opstelling van appellant maakte het voor verweerster noodzakelijk hem gedurende de opzegtermijn te schorsen.

4. De beoordeling

4.1. Ingevolge artikel 3.6 lid 4 van de CAO Primair Onderwijs (CAO PO) eindigt de verlengde arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd, niet zijnde een verlengde arbeidsovereenkomst wegens vervanging, na het verstrijken van de tijd waarvoor zij is aangegaan door voorafgaande opzegging met inachtneming van de opzeggingstermijn in artikel 3.12 van de CAO PO. De opzeggingsverboden genoemd in artikel 7:670, eerste en derde lid, van het Burgerlijk Wetboek zijn op deze opzegging niet van toepassing. Appellant bestrijdt niet dat verweerster de formele voorschriften voor de beëindiging van het verlengd tijdelijk dienstverband in acht heeft genomen.

4.2. De Commissie van Beroep volgt appellant niet in zijn betoog dat gelet op de duur van de opeenvolgende dienstverbanden inmiddels sprake is van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd. Naar het oordeel van de Commissie van Beroep volgt uit artikel 3.5 lid 1 van de CAO PO dat het van rechtswege verkrijgen van

een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd vanwege de duur van de opeenvolgende dienstverbanden niet van toepassing is op een arbeidsovereenkomst, indien deze specifiek is aangegaan voor bepaalde tijd juist wegens het ontbreken van de bij wet voorgeschreven onderwijsbevoegdheid.

4.3. Uit de stukken blijkt dat het behalen van de onderwijsbevoegdheid met het oog op een vaste aanstelling meermalen door verweester met appellant is besproken, in elk geval op 19 juni 2007, 2 juli 2007 en 8 juni 2009. Voorts staat de onbevoegdheid als reden voor de tijdelijke dienstverbanden op de door appellant overgelegde aktes van benoeming vermeld. Naar het oordeel van de Commissie van Beroep is hier derhalve sprake van een beëindiging van een dienstverband, waarop de regeling van beëindiging van een verlengd tijdelijk dienstverband van toepassing is. Dat bij het niet-verlengen van het dienstverband door verweester het door haar afgekeurde gedrag van appellant een reden heeft gespeeld, doet aan het voorgaande niet af. Het beroep tegen de beëindiging acht de Commissie van Beroep derhalve ongegrond.

4.4. De Commissie van Beroep is verder van oordeel dat verweester appellant naar analogie van artikel 3.15 lid 1 van de CAO PO in redelijkheid voor de duur van de opzegtermijn heeft kunnen schorsen.

4.5. Gelet op het voorgaande zal de Commissie van Beroep het door appellant tegen het besluit van 29 april 2010 ingestelde beroep in zijn geheel ongegrond verklaren.

5 . De beslissing

De Commissie van Beroep:

- verklaart het beroep tegen het besluit van de Stichting * van 29 april 2010 ongegrond.

De Commissie van Beroep voor het Protestants- Christelijk Basis-, Speciaal- en Voortgezet Speciaal Onderwijs

Uitspraak 2012.098

heeft de navolgende beslissing gegeven

in de zaak van:

***, appellante,

tegen

de **Stichting ***** te ***, verweerster,

gemachtigde: mr. M.R.A. Dekker.

1. De procedure

1.1. Appellante heeft bij beroepschrift van 30 juni 2010 beroep ingesteld tegen het besluit van verweerster d.d. 25 juni 2010. Namens verweerster is een verweerschrift, met bijlagen, d.d. 1 oktober 2010 ingediend.

1.2. Het beroep is ter zitting van de Commissie van Beroep d.d. 10 november 2010 gezamenlijk behandeld met de beroepen met zaaknummer 2010-117 en 2010-132. In de onderhavige zaak zijn verschenen: appellante, de gemachtigde van verweerster en de heer C. , staflid personele zaken bij verweerster. Zowel appellante als de gemachtigde van verweerster hebben pleitaantekeningen voorgedragen.

2. De feiten

2.1. Appellante, geboren op 30 mei 1953, is als intern begeleider (hierna: IB-er) in vaste dienst werkzaam bij verweerster.

2.2. Bij besluit van 25 juni 2010 is appellante met ingang van 1 augustus 2010 voor de duur van een jaar in het risicodragend deel van de formatie (hierna: rddf) geplaatst.

3. De standpunten van partijen

3.1. Appellante kan zich niet verenigen met het bestreden besluit. Zij voert daartoe onder meer het volgende aan. Verweerster heeft de eerste fase van het sociaal plan niet adequaat ingevuld, aangezien er voor haar geen maatregelen zijn getroffen om gedwongen ontslag te voorkomen. De tweede fase is gestart op 1 mei 2010 en loopt tot 1 augustus 2011. Gelet op de datum van het bestreden besluit heeft verweerster zich niet gehouden aan de in artikel 10.3 lid 1 sub b van de CAO PO vermelde termijn van vijftien maanden. Het is appellante voorts onduidelijk waarom er ten aanzien van IB-ers een apart cohort is gemaakt, nu deze categorie medewerkers in de CAO als zodanig niet wordt onderscheiden. Volgens appellante heeft verweerster onzorgvuldig gehandeld ter zake van de rddf-plaatsing en niet gemotiveerd waarom appellante in het rddf wordt geplaatst. Zowel in de leeftijdscategorie van 45 t/m 54 als in die van appellante (55 jaar en ouder), bevinden zich 7 IB-ers. Nu sprake is van een gelijke uitkomst had de jongere conform artikel 10.4 sub 5b van de CAO PO voor de oudere moeten gaan. Het

afspiegelingsbeginsel zou alsdan ook gehandhaafd blijven. Tijdens de in mei 2010 gehouden informatiebijeenkomsten heeft verweerster te kennen gegeven dat ontslag niet mogelijk is indien de werktijdfactor van het betrokken personeelslid hoger is dan de factor die in het rddf geplaatst dient te worden. De factor voor rddf bij IB-ers is 0,7 terwijl appellantes betrekkingsomvang 0,8516 bedraagt. In tegenstelling tot eerdere berichtgeving daarover heeft appellante verder geen vooraankondiging van het bestreden besluit ontvangen. Appellante betoogt voorts dat er bij verweerster twee IB-ers als leerkracht met bijzondere taken werkzaam zijn die niet voldoen aan de door verweerster aan de functie van IB-er gestelde opleidingsvereisten. Het is appellante onduidelijk binnen welk afvloeiingsverband deze IB-ers vallen. Het kan volgens appellante niet de bedoeling zijn dat appellante als bevoegde IB-er moet wijken voor een onbevoegde.

3.2. Verweerster voert verweer en brengt onder meer het volgende naar voren. Begin 2009 heeft verweerster besloten de noodzakelijke maatregelen te gaan nemen om de blijvende daling van het aantal leerlingen (ongeveer 20% in 2015) het hoofd te bieden. Na lang en zorgvuldig overleg in het Decentraal Georganiseerd Overleg met de vakcentrales, is in juni 2009 overeenstemming bereikt over een sociaal plan. Begin 2010 moest geconstateerd worden dat in de eerste fase van het sociaal plan – lopend van 1 augustus 2009 tot 1 mei 2010 – de vrijwillige maatregelen in verhouding tot de daling van het aantal leerlingen, onvoldoende effect hadden gehad. In april 2010 is met de vakcentrales een akkoord bereikt over de actualisering en aanvulling – waaronder begrepen een door de gemeenschappelijke medezeggenschapsraad goed te keuren meerjaren bestuursformatieplan – van de tweede fase (de “gedwongen fase”) van het sociaal plan. In dit addendum bij het sociaal plan is overeenstemming bereikt over de totale omvang van de rddf-plaatsing en de toe te passen objectieve afvloeiingscriteria. Het sociaal plan, het addendum en het meerjaren bestuursformatieplan staan niet open voor beroep door de individuele werknemer. De door appellante daartegen geformuleerde algemene gronden kunnen derhalve niet tot een gegrond beroep leiden. Voor zover op deze gronden wordt ingegaan, betwist verweerster dat de eerste fase van het sociaal plan niet adequaat is ingevuld. Verweerster stelt dat de rddf-plaatsing in overeenstemming met de bepalingen van de CAO PO tijdig is geschied. In het bestreden besluit, het meerjarenformatieplan en het sociaal plan kan de motivering van het bestreden besluit worden gevonden. In het sociaal plan is de functie van IB-er als een aparte categorie opgenomen omdat de functie van IB-er in het functiebouwwerk van verweerster een aparte functie is en omdat de daling van het aantal leerlingen ook gevolgen heeft voor het aantal benodigde IB-ers. Er zijn 22 IB-ers. Het IB-platform van verweerster omvat echter 24 deelnemers, nu er ook twee leraren met bijzondere taken zijn. Deze leraren hebben in het verleden nimmer de functie van IB-er willen accepteren om hen moverende redenen en worden dus ook niet betaald als IB-er, maar als leraar. De berekening, dat de functie van appellante één van de functies is, die tot de in het rddf geplaatste functies behoort, is correct. In het bestuursformatieplan is toegelicht hoe de verhouding in fulltime-equivalent (hierna: fte) is per leeftijdscohort, hoeveel functies er in het rddf geplaatst moeten worden en hoe de rddf-plaatsing dan moet plaatsvinden, teneinde er voor te zorgen dat de verhouding tussen de leeftijdscohorten zoveel mogelijk gelijk blijft. Voor de IB-ers betekent dit dat er op basis van het afspiegelingsbeginsel voor 0,7 fte in de leeftijdsgroep van 55 en ouder dient te worden ingekrompen. Het is juist dat appellante een iets grotere betrekkingsomvang heeft dan 0,7, te weten 0,8516. Dat verschil is echter niet heel groot. Het is in het onderwijs, met (deeltijd-)betrekkingen die vier cijfers achter de komma hebben, zo goed als onmogelijk dat de eerst aangewezen werknemer precies de aanstelling heeft die nodig is bij afvloeiing. Dit is geen reden om te

menen dat het onjuist zou zijn dat de functie van appellante is uitgekozen voor rddf-plaatsing. De berekening van de afvloeiingsvolgorde is zorgvuldig en juist uitgevoerd.

4. De beoordeling

4.1. De Commissie van Beroep is van oordeel dat verweerster op grond van het sociaal plan, het addendum en het meerjaren bestuursformatieplan in redelijkheid heeft kunnen besluiten om formatieplaatsen in het rddf te plaatsen. Daartoe wordt overwogen dat uit voormelde plannen blijkt dat verweerster te kampen heeft met een aanhoudende vermindering van het aantal leerlingen als gevolg van demografische ontwikkelingen waardoor de bekostiging van de scholen die door verweerster in stand worden gehouden vermindert, hetgeen verkleining van de formatie onvermijdelijk maakt.

4.2. Hetgeen appellante aanvoert met betrekking tot de eerste fase van het sociaal plan kan niet tot gegrondverklaring van het beroep leiden. De eerste fase van het sociaal plan is immers bedoeld om algemene personele mobiliteitsbevorderende maatregelen te treffen. Van in het bijzonder op appellante individueel gerichte maatregelen dan wel op haar betrekking hebbende besluiten was toen dan ook nog geen sprake.

4.3. Ten aanzien van het betoog van appellante dat zij ten onrechte geen vooraankondiging van het bestreden besluit heeft ontvangen, overweegt de Commissie van Beroep dat uit het verhandelde ter zitting is gebleken dat verweerster de brief van 25 juni 2010 als een vooraankondiging van een definitief besluit heeft aangemerkt vanwege de mogelijkheid om binnen 72 uur te reageren in geval van foutieve indeling in het leeftijdscohort dan wel incorrecte vaststelling van de diensttijd. Maar wat daar ook van zij, een vooraankondiging of voornemen tot rddf-plaatsing is niet wettelijk vereist, zodat dit punt niet wezenlijk van belang is.

4.4. De Commissie van Beroep is voorts met verweerster van oordeel dat de rddf-plaatsing tijdig is geschied. De door appellante genoemde termijn van vijftien maanden heeft blijkens artikel 10.3 lid 1 onder b van de CAO PO betrekking op maatregelen die genomen worden ter voorkoming van gedwongen ontslag. Een eventueel ontslag in verband met opheffing van de functie kan blijkens artikel 4 van lijlage III van de CAO PO echter niet eerder worden verleend dan nadat de functie een geheel schooljaar in het rddf is geplaatst. Nu de rddf-plaatsing voor het schooljaar 2010-2011 (van 1 augustus 2010 tot 1 augustus 2011) bij besluit van 25 juni 2010 aan appellante kenbaar is gemaakt, heeft de rddf-plaatsing overeenkomstig artikel 2.8 lid 1 van de CAO PO tijdig plaatsgevonden.

4.5. Naar het oordeel van de Commissie van Beroep heeft verweerster in redelijkheid een aparte functiecategorie voor IB-ers kunnen vaststellen, nu het een aparte functie betreft en de krimp van het aantal leerlingen ook gevolgen heeft voor het aantal benodigde IB-ers. In tegenstelling tot hetgeen appellante betoogt, is artikel 10.4 van de CAO PO niet van toepassing, aangezien verweerster heeft gekozen voor het stelsel van het zogenaamde werkgelegenheidsbeleid, zoals geregeld in de CAO.

4.6. Uit de stukken en het verhandelde ter zitting is gebleken dat bij verweerster twee IB-ers als leraren met bijzondere taken werkzaam zijn. Het betreffen La-leerkrachten die als zodanig gesalarieerd worden, doch belast zijn met bijzondere IB-taken. Ondanks het feit dat deze leraren niet voldoen aan de door verweerster voor een IB-er gestelde

opleidingseisen, is verweerster wel bevoegd om dergelijke bijzondere IB-taken door leraren te laten verrichten. Gelet op de aard van de werkzaamheden heeft verweerster deze leraren dan ook in de functiecategorie van appellante, die van de IB-ers, kunnen meetellen.

4.7. De Commissie van Beroep volgt appellante niet in haar betoog dat de berekening van de afvloeiingsvolgorde onjuist is uitgevoerd. Weliswaar bevinden zich zowel in de leeftijdscategorie van 45 t/m 54 als in die van appellante (55 jaar en ouder) 7 IB-ers, maar er is geen sprake van een gelijke uitkomst. Immers, de percentuele verhouding in fte is hoger in de leeftijdscategorie van appellante dan in die van 45 t/m 54. Teneinde er voor te zorgen dat de verhouding tussen de leeftijdscategorieën zoveel mogelijk gelijk blijft, heeft verweerster derhalve op correcte wijze berekend dat de benodigde inkrimping van 0,7 fte bij de functiecategorie IB-ers op grond van het afspiegelingsbeginsel in de leeftijdscategorie van appellante dient plaats te vinden. De omstandigheid dat de betrekkingssom van appellante (0,8516) groter is dan de benodigde inkrimping van 0,7 fte bij IB-ers maakt de rddf-plaatsing van appellante naar het oordeel van de Commissie van Beroep niet onrechtmatig, aangezien sprake is van een in wezen minieme overschrijding van voormeld percentage, hetgeen in de praktijk bij het hanteren van de betreffende categorieën niet volledig te vermijden is.

4.8. Gelet op het voorgaande is de Commissie van Beroep van oordeel dat verweerster op basis van de gehanteerde afvloeiingscriteria terecht tot de rddf-plaatsing van appellante heeft besloten. De Commissie van Beroep zal het beroep van appellante derhalve ongegrond verklaren.

5 . De beslissing

De Commissie van Beroep:

- verklaart het beroep van appellante tegen het besluit van verweerster van 25 juni 2010 ongegrond.

Deze beslissing is gegeven door mr. C. de Groot, voorzitter, mrs. J. Douwes, A. Postma en T. Vis, leden; de beslissing is getekend door de voorzitter en de griffier, mr. L.F.A. Bos. De uitslag van het beroep is bij brief van 26 november 2010 in verkorte vorm aan partijen medegedeeld terwijl deze beslissing aan partijen is verzonden op 21 januari 2011.

De Commissie van Beroep voor het Protestants- Christelijk Basis-, Speciaal- en Voortgezet Speciaal Onderwijs

Uitspraak 2012.117

heeft de navolgende beslissing gegeven

in de zaak van:

D.*, appellante,
tegen
de **Stichting * te ***, verweerster,
gemachtigde: mr. M.R.A. Dekker.

1. De procedure

1.1. Appellante heeft bij beroepschrift van 4 augustus 2010 beroep ingesteld tegen het besluit van verweerster d.d. 25 juni 2010. Op 3 november 2010 heeft appellante een nadere reactie ingediend. Namens verweerster is een verweerschrift, met bijlagen, d.d. 13 oktober 2010 ingediend.

1.2. Het beroep is ter zitting van de Commissie van Beroep d.d. 10 november 2010 gezamenlijk behandeld met de beroepen met zaaknummer 2010-98 en 2010-132. In de onderhavige zaak zijn verschenen: de gemachtigde van verweerster en de heer H*, staflid personele zaken bij verweerster. Appellante is met voorafgaande kennisgeving niet verschenen. De gemachtigde van verweerster heeft pleitaantekeningen voorgedragen.

2. De feiten

2.1. Appellante, geboren op 1 juli 1960, is als lerares in vaste dienst werkzaam bij verweerster.

2.2. Bij besluit van 25 juni 2010 is appellante met ingang van 1 augustus 2010 voor de duur van een jaar in het risicodragend deel van de formatie (hierna: rddf) geplaatst. Appellante is daarbij in de gelegenheid gesteld om verweerster binnen 72 uur na dagtekening van de brief van vrijdag 25 juni 2010 schriftelijk kenbaar te maken onder overlegging van bewijsstukken dat haar diensttijd meer bedraagt dan de berekende 7 jaren, 2 maanden en 12 dagen.

2.3. Op 13 juli 2010 heeft appellante een akte van benoeming aan verweerster verstrekt met betrekking tot een aanstelling van 8 januari 2003 tot 31 juli 2003 op een school in V*.

3. De standpunten van partijen

3.1. Appellante kan zich niet verenigen met het bestreden besluit en voert daartoe onder meer aan dat de berekening van haar diensttijd niet correct is. Zij stelt dat het bestreden besluit van 25 juni 2010 voor haar als een donderslag bij heldere hemel is gekomen. Volgens het informatiebulletin van verweerster van 31 mei 2010 zou er eerst een schriftelijke vooraankondiging van de rddf-plaatsing volgen. Deze vooraankondiging is echter uitgebleven. Op 29 juni 2010 heeft appellante een brief geschreven aan verweerster waarin zij te kennen heeft gegeven dat zij over het bestreden besluit eerst met haar vakbond wilde overleggen. Appellante meent dat zij daarmee tijdig heeft aangegeven dat zij nog met een reactie zou komen. Verder vindt appellante het niet correct dat de bal ten aanzien van de correctheid van haar dienstjaren bij haar wordt gelegd, zeker niet onder de gegeven tijdsdruk. Het kost tijd om de gegevens te verifiëren en zo nodig aan te vullen. Appellante meent aldus dat geen sprake is van zorgvuldige besluitvorming. Het voorgaande krijgt volgens appellante nog meer gewicht, nu blijkt dat zij – gelet op de door haar nagezonden gegevens die zij naar haar mening tijdig heeft aangeleverd, niet in het rddf zou zijn geplaatst. Appellante stelt dat de eenzijdige, onduidelijke en veel te korte termijnstelling haar niet kan worden tegengeworpen.

3.2. Verweerster voert verweer en brengt onder meer het volgende naar voren. Begin 2009 heeft verweerster besloten de noodzakelijke maatregelen te gaan nemen om de blijvende daling van het aantal leerlingen (ongeveer 20% in 2015) het hoofd te bieden. Na lang en zorgvuldig overleg in het Decentraal Georganiseerd Overleg met de vakcentrales is in juni 2009 overeenstemming bereikt over een sociaal plan. Begin 2010 moest geconstateerd worden dat in de eerste fase van het sociaal plan – lopend van 1 augustus 2009 tot 1 mei 2010 – de vrijwillige maatregelen in verhouding tot de daling van het aantal leerlingen, onvoldoende effect hadden gehad. In april 2010 is met de vakcentrales een akkoord bereikt over de actualisering en aanvulling – waaronder begrepen een door de gemeenschappelijke medezeggenschapsraad goed te keuren meerjaren bestuursformatieplan – van de tweede fase (de "gedwongen fase") van het sociaal plan. In dit addendum bij het sociaal plan is overeenstemming bereikt over de totale omvang van de rddf-plaatsing en de toe te passen objectieve afvloeiingscriteria. Met betrekking tot de in acht genomen diensttijd van appellante merkt verweerster op dat appellante volgens de berekening in mei en juni 2010 de één na laatste medewerker in haar leeftijdscohort was en dat zij gezien de benodigde inkrimping op grond van het afspiegelingsbeginsel voor rddf-plaatsing in aanmerking kwam. Verweerster heeft alle medewerkers tweemaal opgeroepen om tijdig de bewijzen aan te leveren van de diensttijd doorgebracht bij andere schoolbesturen. Ter zitting heeft verweerster verklaard dat dit is gebeurd door middel van de informatiebulletins van 7 april 2010 en 27 april 2010. Verweerster is afhankelijk van het aanleveren van de informatie door de werknemers zelf, omdat men geen andere manier heeft om te weten welke aanstellingen collega's wellicht in het verleden bij andere werkgevers hebben gehad. Verweerster heeft de door werknemers tot 4 juni 2010 ingebrachte informatie meegenomen bij het berekenen van de afvloeiingsvolgorde in de cohorten. Verweerster meent dat de medewerkers met voormelde twee maanden ruim de tijd hebben gekregen om alle informatie in te dienen. Appellante heeft zelf verzuimd om tijdig alle informatie aan te leveren. Eerst op 13 juli 2010 heeft zij bij haar werkgever alsnog een akte van benoeming overgelegd met betrekking tot een aanstelling van 8 januari 2003 tot 31 juli 2003 op een school in V*. Met inachtneming van deze aanstelling zou haar diensttijd dusdanig zijn dat zij op de derde plaats in haar cohort zou zijn terecht gekomen en

derhalve niet in het rddf zou zijn geplaatst. Het was na de start van de zomervakantie echter niet meer mogelijk om de volgorde te corrigeren. Immers, ten einde dit te corrigeren had de collega, die nu op nummer drie van onder af staat, in het rddf geplaatst moeten worden. Dat was gelet op de CAO PO inmiddels niet meer mogelijk. Om deze reden en in deze omstandigheden dient het gevolg van het niet tijdig handelen van appellante voor haar rekening te blijven.

4. De beoordeling

4.1. De Commissie van Beroep is van oordeel dat verweerster op grond van het sociaal plan, het addendum en het meerjaren bestuursformatieplan in redelijkheid heeft kunnen besluiten om formatieplaatsen in het rddf te plaatsen. Daartoe wordt overwogen dat uit voormelde plannen blijkt dat verweerster te kampen heeft met een aanhoudende vermindering van het aantal leerlingen als gevolg van demografische ontwikkelingen waardoor de bekostiging van de scholen die van verweerster uitgaan vermindert en de structurele formatie bijstelling behoeft.

4.2. In geschil is de vraag of verweerster op grond van de gehanteerde objectieve afvloeiingscriteria al of niet terecht heeft besloten om appellante in het rddf te plaatsen.

4.3. Verweerster heeft als één van de afvloeiingscriteria de anciënniteit van de medewerkers in aanmerking genomen. Onder de anciënniteit wordt de diensttijd van de medewerkers verstaan. Uit het op 26 april 2010 met de vakcentrales overeengekomen addendum bij het sociaal plan blijkt, samengevat weergegeven, dat onder het begrip 'diensttijd' niet alleen de diensttijd bij verweerster en haar rechtsvoorgangers wordt begrepen, maar ook de diensttijd die is doorgebracht bij andere door de minister bekostigde onderwijsinstellingen in Nederland, inclusief vervangingen.

4.4. Vaststaat dat de werkelijke diensttijd van appellante langer is dan de door verweerster in het bestreden besluit in aanmerking genomen diensttijd van 7 jaren, 2 maanden en 12 dagen. Dit heeft te maken met het feit dat appellante op 13 juli 2010 een akte van benoeming aan verweerster heeft verstrekt met betrekking tot een aanstelling van 8 januari 2003 tot 31 juli 2003 op een school in Venlo. Ten tijde van de berekening van de diensttijd van appellante zoals opgenomen in het bestreden besluit was verweerster met deze dienstbetrekking niet bekend. Tussen partijen is niet in geschil dat appellante niet in het rddf zou zijn geplaatst indien verweerster vóór de door haar gestelde reactietermijn over deze informatie zou hebben beschikt.

4.5. Naar het oordeel van de Commissie van Beroep is het niet tijdig reageren van appellante op het verzoek van verweerster inzake de opgave van haar diensttijd elders niet een zodanig handelen van appellante, dat daaraan het zware gewicht mag worden toegekend, dat in de gegeven situatie haar werkelijke anciënniteit niet zou moeten worden geëerbiedigd. De feitelijke diensttijd dient in het algemeen en ook in dit geval doorslaggevend te zijn. De Commissie van Beroep volgt verweerster niet in haar opvatting dat appellante in de gegeven omstandigheden te laat met haar informatie omtrent haar anciënniteit zou zijn gekomen. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat appellante verweerster binnen twee werkdagen na ontvangst van het besluit, te weten op 29 juni 2010, kenbaar heeft gemaakt dat zij met haar vakbond wilde overleggen alvorens te reageren. Appellante heeft de gegevens omtrent haar dienstverleden vervolgens op 13

juli 2010 aan verweerster verstrekt. De Commissie van Beroep is van oordeel, dat appellante aldus binnen een aanvaardbare tijd heeft gereageerd, terwijl de door verweerster gestelde reactietermijn van 72 uur – waarin ook een weekend was begrepen – op zichzelf te krap was. Verweerster heeft ter zitting naar voren gebracht dat zij haar medewerkers tweemaal eerder in april 2010 via een informatiebulletin heeft opgeroepen de gegevens met betrekking tot het dienstverleden over te leggen, maar verweerster heeft voormelde bulletins op zichzelf niet overgelegd, zodat strekking en stringentie van de oproep door de Commissie van Beroep niet geverifieerd c.q. beoordeeld kunnen worden. Maar wat hiervan zij, nu appellante de gegevens op 13 juli 2010 aan verweerster heeft verstrekt, had verweerster in redelijkheid nog voldoende mogelijkheid om de volgorde op de afvloeiingslijst vóór 1 augustus 2010, zijnde de ingangsdatum van de rddf-plaatsing, te herstellen. De omstandigheid dat dit vanwege de start van de zomervakantie niet meer mogelijk zou zijn geweest, dient voor risico van verweerster te blijven, waarbij komt dat niet gebleken is van omstandigheden welke rechtvaardigen dat de finale besluitvorming van verweerster zo laat en vlak voor de zomervakantie heeft plaatsgevonden, waardoor verweerster de problemen met de termijnen in wezen zelf heeft veroorzaakt.

4.6. Reeds gelet op het voorgaande zal de Commissie van Beroep het beroep tegen het bestreden besluit gegrond verklaren. De overige door appellante aangevoerde gronden kunnen derhalve onbesproken blijven.

5. De beslissing

De Commissie van Beroep:

- verklaart het beroep van appellante tegen het besluit van verweerster van 25 juni 2010 gegrond;
- vernietigt het bestreden bestuursbesluit tot rddf-plaatsing van appellante.

Uitspraak 2010.132

heeft de navolgende beslissing gegeven

in de zaak van:

H*., appellante,
gemachtigde; mr. D.A.A.M. Mijland,
tegen
de **Stichting * te ***, verweerster,
gemachtigde: mr. M.R.A. Dekker.

1. De procedure

Appellante heeft bij beroepschrift van 3 augustus 2010 beroep ingesteld tegen het besluit van verweerster d.d. 25 juni 2010. Bij brief van 13 september 2010 heeft appellante haar beroepschrift aangevuld. Namens verweerster is een verweerschrift, met bijlagen, d.d. 13 oktober 2010 ingediend.

1.2. Het beroep is ter zitting van de Commissie van Beroep d.d. 10 november 2010 gezamenlijk behandeld met de beroepen met zaaknummer 2010-98 en 2010-117. In de onderhavige zaak zijn verschenen: appellante met haar gemachtigde, de gemachtigde van verweerster en de heer H*, staflid personele zaken bij verweerster. Zowel appellante als de gemachtigde van verweerster hebben pleitaantekeningen voorgedragen.

2. De feiten

2.1. Appellante, geboren op 4 april 1975, is met ingang van 14 augustus 2006 als lerares werkzaam bij verweerster.

2.2. Bij besluit van 25 juni 2010 is appellante met ingang van 1 augustus 2010 voor de duur van een jaar in het risicodragend deel van de formatie (hierna: rddf) geplaatst.

3. De standpunten van partijen

3.1. Appellante kan zich niet verenigen met het bestreden besluit. Zij voert daartoe, kort samengevat, het volgende aan. Het aantal formatieplaatsen dat in het rddf is geplaatst, is niet alleen gebaseerd op het begrotingsjaar 2010-2011 maar ook op een meerjarenperspectief. Daarmee wordt feitelijk vooruit gelopen op onzekere toekomstige gebeurtenissen. Bij het vaststellen van het bestuursformatieplan is voorts ten onrechte rekening gehouden met de wijziging van het systeem van de leerling gebonden financiering, nu dit eerst per 1 augustus 2012 zal wijzigen. De formatieplaatsen zijn derhalve te vroeg in het rddf geplaatst. Appellante stelt voorts dat verweerster weinig tot niets heeft gedaan om gedwongen ontslag te voorkomen. Daarnaast heeft verweerster in strijd met de rechtszekerheid en het vertrouwensbeginsel gehandeld door het begrip 'diensttijd' te wijzigen. Appellante kan voorts niet beoordelen of verweerster op een juiste manier tot afspiegeling is gekomen, aangezien verweerster haar alleen de

afvloeiingslijst van het cohort van haar leeftijdscategorie heeft verstrekt. Volgens appellante heeft verweerster in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel gehandeld.

3.2. Verweerster voert verweer en brengt onder meer het volgende naar voren. Begin 2009 heeft verweerster besloten de noodzakelijke maatregelen te gaan nemen om de blijvende daling van het aantal leerlingen (ongeveer 20% in 2015) het hoofd te bieden. Na lang en zorgvuldig overleg in het Decentraal Georganiseerd Overleg met de vakcentrales, is in juni 2009 overeenstemming bereikt over een sociaal plan. Begin 2010 moest geconstateerd worden dat in de eerste fase van het sociaal plan – lopend van 1 augustus 2009 tot 1 mei 2010 – de vrijwillige maatregelen in verhouding tot de daling van het aantal leerlingen, onvoldoende effect hadden gehad. In april 2010 is met de vakcentrales een akkoord bereikt over de actualisering en aanvulling – waaronder begrepen een door de gemeenschappelijke medezeggenschapsraad goed te keuren meerjaren bestuursformatieplan – van de tweede fase (de “gedwongen fase”) van het sociaal plan. In dit addendum bij het sociaal plan is overeenstemming bereikt over de totale omvang van de rddf-plaatsing en de toe te passen objectieve afvloeiingscriteria. Het sociaal plan, het addendum en het meerjaren bestuursformatieplan staan niet open voor beroep door de individuele werknemer. De door appellante daartegen geformuleerde algemene gronden kunnen derhalve niet tot een gegrond beroep leiden. Voor zover op deze gronden wordt ingegaan, betwist verweerster dat de eerste fase van het sociaal plan niet adequaat is ingevuld. Dat er weinig personeel van de vrijwillige mogelijkheden gebruik heeft gemaakt, kan verweerster niet worden verweten. De formatieplaatsen zijn voorts niet te vroeg in het rddf geplaatst. Op uitdrukkelijk verzoek van de vakcentrales is het bestuursformatieplan met een meerjarenperspectief aangevuld. Daar komt bij dat verweerster verplicht is vooruit te denken. Hoewel na het opstellen van het bestuursformatieplan is gebleken dat de leerling-gebonden financiering eerst per 1 augustus 2012 zal verminderen, is verweerster in het bestuursformatieplan in zijn totaal bezien niet te somber ten aanzien van de ontwikkeling van de inkomsten voor de personele kosten. Verweerster zal, wanneer het daadwerkelijk tot ontslag moet overgaan, altijd aantonen dat dit noodzakelijk is. Ten aanzien van het begrip ‘diensttijd’ stelt verweerster dat dit het product is van fusies tussen een aantal besturen, waaronder openbaar, protestants-christelijk en katholiek onderwijs. Voor de werknemers in het openbaar en protestants-christelijk enerzijds en het katholiek onderwijs anderzijds, waren verschillende definities van het begrip diensttijd van toepassing. Ten einde geen rechtsongelijkheid onder de huidige medewerkers van verweerster te creëren, alsmede om geen medewerkers te schaden in hun opgebouwde rechten, is de ruimste definitie gekozen. Conform artikel 10.3 lid 3 sub b van de CAO PO is hierover overleg met de vakcentrales gevoerd. De bijlage III van de CAO PO noemt de op 31 december 2008 geldende afvloeiingsregeling. Voor verweerster was er geen op die datum geldende afvloeiingsregeling. Er moesten dus nieuwe afvloeiingscriteria geformuleerd worden.

Verweerster heeft appellante inzicht gegeven in de geregistreerde gegevens van haar en van de andere werknemers in haar leeftijdscohort. Het was voor appellante voldoende kenbaar waarom haar functie in het rddf is geplaatst. In het bestuursformatieplan is toegelicht hoe de verhouding in formatieplaatsen per leeftijdscohort, hoeveel functies er in het rddf geplaatst moeten worden en hoe de rddf-plaatsing dan moet plaatsvinden, teneinde er voor te zorgen dat de verhouding tussen de leeftijdscohorten zoveel mogelijk gelijk blijft. Appellante is degene met de minste diensttijd in haar cohort en is derhalve geselecteerd voor de rddf-plaatsing. De berekening van de afvloeiingsvolgorde is aldus zorgvuldig en juist uitgevoerd.

4. De beoordeling

4.1. Naar het oordeel van de Commissie van Beroep heeft verweerster op basis van het sociaal plan, het addendum en het meerjaren bestuursformatieplan in redelijkheid kunnen besluiten om formatieplaatsen in het rddf te plaatsen. Daartoe wordt overwogen dat uit voormelde stukken blijkt dat verweerster te kampen heeft met een aanhoudende vermindering van het aantal leerlingen als gevolg van demografische ontwikkelingen waardoor de bekostiging van de scholen die door verweerster in stand worden gehouden vermindert, hetgeen verkleining van de formatie onvermijdelijk maakt. De Commissie van Beroep acht de rddf-plaatsing met ingang van 1 augustus 2010 niet voorbarig. Immers, uit voormelde stukken blijkt dat het structurele tekort over de komende jaren aanzienlijk is. De omstandigheid dat wijziging van het systeem van de leerling gebonden financiering eerst per 1 augustus 2012 zal ingaan, laat het voorgaande onverlet. Naar het oordeel van de Commissie van Beroep heeft verweerster, gelet op de oorzaak en de omvang van het tekort, aldus voldoende aannemelijk gemaakt dat er noodgedwongen ook op de personeelskosten bezuinigd dient te worden.

4.2. Het betoog van appellante dat verweerster gedurende de eerste fase van het sociaal plan te weinig heeft gedaan om gedwongen ontslag te voorkomen, kan niet tot gegrondverklaring van het beroep leiden. De eerste fase van het sociaal plan is immers bedoeld om algemene personele mobiliteitsbevorderende maatregelen te treffen. Van in het bijzonder op appellante individueel gerichte maatregelen dan wel op haar betrekking hebbende besluiten was toen dan ook nog geen sprake.

4.3. Nu verweerster niet beschikte over een afvloeiingsregeling is zij overeenkomstig artikel 10.3 lid 3 van de CAO PO terecht, in overleg met de vakcentrales, overgegaan tot het formuleren van objectieve afvloeiingscriteria. De Commissie van Beroep volgt appellante niet in haar standpunt dat verweerster in strijd met de rechtszekerheid en het vertrouwensbeginsel heeft gehandeld door van het in het addendum bij het sociaal plan opgenomen begrip 'diensttijd' uit te gaan. Uit dit op 26 april 2010 met de vakcentrales overeengekomen addendum blijkt, samengevat weergegeven, dat onder het begrip 'diensttijd' niet alleen de diensttijd bij verweerster en haar rechtsvoorgangers wordt begrepen, maar ook de diensttijd die is doorgebracht bij andere door de minister bekostigde onderwijsinstellingen in Nederland, inclusief vervangingen. Tussen partijen is niet in geschil dat de berekende diensttijd van appellante van 4 jaren, 4 maanden en 1 dag juist is. Voorts staat vast dat appellante voordat zij bij verweerster in dienst kwam, niet werkzaam is geweest in het onderwijs. Dit betekent dat het door verweerster gehanteerde begrip 'diensttijd', ook al is voor de ruimste definitie gekozen, geen verandering met betrekking tot de berekende diensttijd van appellante teweeg heeft gebracht. Naar het oordeel van de Commissie van Beroep is derhalve geen sprake van schending van het rechtszekerheids- of vertrouwensbeginsel.

4.4. De Commissie van Beroep is voorts van oordeel dat verweerster heeft kunnen volstaan met het aan appellante verstrekken van de afvloeiingslijst van haar leeftijdscohort. Uit het bestuursformatieplan – waarvan de inhoud in het kader van de onderhavige procedure door appellante niet ter discussie kan worden gesteld – heeft appellante de percentuele verhouding in formatieplaatsen en de berekende benodigde inkrimping per leeftijdscohort afdoende kunnen afleiden. Nu in het leeftijdscohort van appellante op grond van het afspiegelingsbeginsel een reductie van 1,1784 dient plaats

te vinden en appellante in haar leeftijdsgroep degene is met het kortste dienstverband, heeft verweerster terecht besloten om haar in het rddf te plaatsen.

4.5. Appellante heeft ter zitting naar voren gebracht, dat er na de rddf-plaatsing nog steeds veel onduidelijkheid over het vervolg is. Nu ter beoordeling voorligt of verweerster ten tijde van het nemen van het bestreden besluit tot dat besluit heeft kunnen komen, kunnen de door appellante naar voren gebrachte omstandigheden welke dateren van na het bestreden besluit bij deze beoordeling geen rol spelen.

4.6. Gelet op het voorgaande is de Commissie van Beroep van oordeel dat verweerster op basis van de gehanteerde afvloeiingscriteria tot de rddf-plaatsing van appellante heeft kunnen besluiten. De Commissie van Beroep zal het beroep van appellante derhalve ongegrond verklaren.

5 . De beslissing

De Commissie van Beroep:

- verklaart het beroep van appellante tegen het besluit van verweerster van 25 juni 2010 ongegrond.

De Commissie van Beroep voor het Protestants- Christelijk Basis-, Speciaal- en Voortgezet Speciaal Onderwijs

Uitspraak 2012.133

heeft de navolgende beslissing gegeven

in de zaak van:

***L**, appellante,
gemachtigde: mr. E.M. Schoonderbeek,

tegen

de **Vereniging ***, verweerster,
gemachtigde: mr. M.C. Boellaard-Hovius.

1. De procedure

1.1. Appellante heeft bij beroepschrift d.d. 11 augustus 2010 beroep ingesteld tegen het besluit van verweerster d.d. 5 juli 2010. Bij brief d.d. 14 oktober 2010 heeft appellante haar beroepschrift aangevuld. Namens verweerster is een verweerschrift, met bijlagen, d.d. 4 november 2010 ingediend.

1.2. Blijkens de brief d.d. 9 november 2010 van appellante en de brief d.d. 10 november 2010 van verweerster stemmen partijen in met een schriftelijke behandeling van het beroep. Met eenstemmig goedvinden van de Commissie van Beroep en partijen geschiedt de behandeling van het beroep dan ook met toepassing van artikel 6 van het Huishoudelijk Reglement van de Commissie van Beroep schriftelijk.

2. De feiten

2.1. Appellante, geboren op 25 mei 1984, is als lerares in vaste dienst bij verweerster.

2.2. Bij besluit van 5 juli 2010 is appellante met ingang van 1 augustus 2010 voor de duur van een jaar in het risicodragend deel van de formatie (hierna: rddf) geplaatst.

3. De standpunten van partijen

3.1. Appellante stelt dat het besluit om haar in de rddf te plaatsen onvoldoende is onderbouwd. Zij voert daartoe aan dat het bestuursformatieplan geen melding maakt van het aantal formatieplaatsen dat in het rddf zal worden geplaatst. Voorts is niet gebleken dat (het personeelsdeel van) de gemeenschappelijke medezeggenschapsraad (hierna: GMR) met het bestuursformatieplan heeft ingestemd dan wel met het aantal rddf-plaatsen. Uit de meerjarenbegroting blijkt voorts dat er een tekort wordt verwacht van €126.865,58 in het schooljaar 2012-2013. Een rddf-plaatsing voor het schooljaar 2010-2011 met de bedoeling om appellante te ontslaan per 1 augustus 2011 is dan ook prematuur. Daar komt bij dat niet gebleken is dat verweerster tot op heden heeft

geprobeerd om het dreigende tekort op een andere wijze op te lossen en waarom er op personeel bezuinigd moet worden.

3.2. Verweerster heeft naar voren gebracht dat zij appellante per 1 augustus 2010 in het rddf heeft geplaatst, omdat er sprake is van een zodanige vermindering van het aantal leerlingen dat er onvoldoende structurele formatie beschikbaar is om de functie van appellante te kunnen handhaven. In het kader van de opstelling van het meerjaren formatiebeleid en op grond van het bestuursformatieplan heeft verweerster moeten vaststellen dat de ontwikkeling van het leerlingenaantal zodanig is, dat het handhaven van de functie van appellante in het licht van een goede en doelmatige uitvoering van de te verrichten werkzaamheden in redelijkheid niet van de werkgever kan worden gevergd. Op de teldatum van 1 oktober 2009 werden de 4 locaties bezocht door totaal 543 leerlingen. Op grond van de gegevens van gezinnen uit het voedingsgebied van de scholen wordt verwacht dat het aantal leerlingen zal dalen naar respectievelijk 516, 512 en 517, een daling derhalve met 27 leerlingen, ofwel een groep leerlingen. Inmiddels is gebleken dat deze schattingen nog te rooskleurig zijn gebleken daar het aantal leerlingen op de teldatum 1 oktober 2010 uiteindelijk slechts 502 heeft bedragen. Vooralsnog wordt geen spoedig herstel van deze ontwikkeling verwacht, zeker nu sprake is van een regio brede vermindering. Bezuinigingen op de Rijksmiddelen die inmiddels reeds zijn geëffectueerd versterken dit effect. De meerjarenbegroting van de scholen maakt duidelijk dat het totaal aan inkomsten aan zodanige daling laat zien dat deze niet kan worden opgevangen door middel van natuurlijk verloop. Bij de bepaling van het volume aan formatie dat in het rddf dient te worden geplaatst werd nog rekening gehouden met een oplopend tekort van € 69.621,- (schooljaar 2010-2011) naar € 220.775,- (schooljaar 2011-2012) gecorrigeerd met het natuurlijk verloop in 2012-2013 is sprake van een structureel tekort over de komende jaren van € 126.865,-. Het tekort is zodanig ernstig dat zelfs na de inzet van de door het Participatiefonds daaraan gestelde eisen voor 65% inzet voor de formatieve frictie van het P&A Budget nog sprake is van een groot tekort. Op de vergadering van de GMR van 15 april 2010 is het bestuursformatieplan behandeld. Aangegeven is dat er tenminste 2 FTE in het rddf geplaatst dienden te worden. De GMR heeft vervolgens ingestemd met het bestuursformatieplan en de rddf-plaatsing. Bij bepaling van de omvang van de totale rddf-plaatsing is uitgegaan van een meerjarenperspectief waarbij het te verwachten natuurlijk verloop in het schooljaar 2012-2013 is verrekend in de bepaling van het structurele tekort. Aldus kan naar het oordeel van verweerster niet gesproken worden van een premature plaatsing in het rddf.

4. De beoordeling

4.1. Naar het oordeel van de Commissie van Beroep heeft verweerster op basis van de meerjarenbegroting en het bestuursformatieplan 2010-2011 – welke door de GMR is goedgekeurd – in redelijkheid kunnen besluiten om de functie van appellante in het rddf te plaatsen. Daartoe wordt overwogen dat uit voormeld plan blijkt dat verweerster te kampen heeft met een aanhoudende vermindering van het aantal leerlingen als gevolg van demografische ontwikkelingen waardoor de bekostiging van de scholen die van verweerster uitgaan vermindert en de structurele formatie bijstelling behoeft. De Commissie van Beroep acht de rddf-plaatsing met ingang van 1 augustus 2010 niet voorbarig. Immers, uit de meerjarenbegroting blijkt dat reeds in dit lopende schooljaar sprake is van een tekort, dat het tekort het komende schooljaar flink toeneemt en dat het structurele tekort over de komende jaren aanzienlijk is, zelfs indien 65% van het P&A

budget wordt ingezet. Daar komt bij dat de plaatsing in het rddf dient te geschieden gedurende het schooljaar voorafgaand aan het eventuele ontslag wegens opheffing van de functie. Naar het oordeel van de Commissie van Beroep heeft verweerster, gelet op de oorzaak en de omvang van het tekort, voldoende aannemelijk gemaakt dat er noodgedwongen ook op de personeelskosten bezuinigd dient te worden.

4.2. De Commissie van Beroep overweegt voorts dat verweerster middels de verklaring van de algemeen directeur van 3 november 2010 te kennen heeft gegeven dat in het overleg met de GMR op 15 april 2010 over het bestuursformatieplan door de algemeen directeur is aangegeven dat er gezien het berekende structurele tekort over de komende jaren tenminste 2 FTE, oftewel 4 personen, in het rddf geplaatst zouden moeten worden. Blijkens de bij het bestuursformatieplan gevoegde afvloeiingslijst, waarbij verweerster het beginsel van "last in - first out" hanteert, behoort appellante tot de vier leraren met de minste diensttijd. Ondanks het gegeven dat het bestuursformatieplan geen melding maakt van het aantal beoogde rddf-plaatsingen, is de Commissie van Beroep van oordeel dat verweerster niet heeft gehandeld in strijd met eisen van goed werkgeverschap. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat verweerster onweersproken naar voren heeft gebracht dat de betrokken werknemers begin 2010 op de hoogte zijn gesteld van de mogelijke rddf-plaatsing en dat tot de laatste week voor de zomervakantie met het daadwerkelijke rddf-besluit is gewacht teneinde te voorkomen dat werknemers onnodig in het rddf geplaatst zouden worden.

4.3. Gelet op het voorgaande is de Commissie van Beroep van oordeel dat de beslissing tot plaatsing in het rddf in stand dient te worden gelaten. Het vorenstaande brengt mee, dat het beroep ongegrond wordt verklaard.

5 . De beslissing

De Commissie van Beroep:

- verklaart het beroep tegen het besluit van 5 juli 2010 van verweerster ongegrond.

Deze beslissing is gegeven door mr. C. de Groot, voorzitter, mrs. J. Donner, J. Douwes, A. Postma en T. Vis, leden

De Commissie van Beroep voor het Protestants- Christelijk Basis-, Speciaal- en Voortgezet Speciaal Onderwijs

Uitspraak 2012.134

heeft de navolgende beslissing gegeven

in de zaak van:

E., appellante,
gemachtigde: mr. M.A.M. Ansink,
tegen
XXX, verbonden aan de Stichting XXX, verweerster,
gemachtigde: mr. L.R.T. Peeters.

1. De procedure

1.1. Appellante heeft op 12 augustus 2010 beroep ingesteld tegen een besluit van verweerster van 26 maart 2010 bij de Commissie Onderwijsgeschillen te Utrecht. Bij brief d.d. 18 augustus 2010 heeft laatstgenoemde Commissie het beroep van appellante doorgestuurd naar de Commissie van Beroep voor het Protestants- Christelijk Basis-, Speciaal- en Voortgezet Speciaal Onderwijs (hierna: de Commissie van Beroep). Bij brief van 16 september 2010 heeft appellante de gronden van haar beroep aangevuld. Namens verweerster is een verweerschrift, met bijlagen, d.d. 15 november 2010 ingediend.

1.2. Het beroep is ter zitting van de Commissie van Beroep d.d. 12 januari 2011 behandeld, alwaar zijn verschenen appellante met haar gemachtigde, de gemachtigde van verweerster, alsmede mevrouw J., clustermanager onderwijs en de heer G. staffunctionaris personeel en financiën. Appellante heeft pleitnotities overgelegd.

2. De feiten

2.1. Appellante, geboren op 19 januari 1958, is sinds 1 februari 1996 werkzaam bij verweerster.

2.2. Bij brief van 18 februari 2010 heeft verweerster haar voornemen kenbaar gemaakt appellante met ingang van 1 augustus 2010 ontslag te verlenen op grond van artikel 3.8 lid 7 van de CAO PO. Bij brief van 12 maart 2010 heeft de toenmalige gemachtigde van appellante, mr. J.P. Dikker, de zienswijze van appellante kenbaar gemaakt. Bij besluit van 26 maart 2010 heeft verweerster het voornemen tot ontslag in een definitief besluit omgezet, welk besluit aan appellante en tevens aan de toenmalige gemachtigde is verzonden.

2.3. Bij brief van 9 juni 2010 heeft de huidige gemachtigde van appellante, mr. M.A.M. Ansink, verweerster aangeschreven. Bij brief van 15 juni 2010 heeft de gemachtigde van verweerster aan de gemachtigde van appellante geantwoord dat appellante geen gebruik heeft gemaakt van haar recht om binnen de daarvoor gestelde termijn beroep aan te tekenen.

3. De standpunten van partijen

3.1. Appellante stelt dat zij weliswaar niet tijdig beroep heeft ingesteld tegen het bestreden besluit, maar dat de redenen daarvoor verschoonbaar zijn. Zij stelt dat zij zo voortvarend als mogelijk heeft gehandeld. De miscommunicatie met haar eerste gemachtigde kan niet zonder meer voor rekening van appellante komen. Zij verkeerde als gevolg van de reeks gebeurtenissen, uitmondend in de ontslagaanzegging door verweerster, in een uiterst kwetsbare periode, waarin zij geen grip had op de realiteit en zaken niet goed kon bevatten. Op 18 mei 2010 heeft appellante zich tot een nieuwe gemachtigde – haar huidige gemachtigde – gewend bij wie zij op 1 juni 2010 terecht kon. Vanwege het verblijf van appellante in het buitenland en de aansluitende afwezigheid wegens vakantie van haar gemachtigde, hebben appellante en haar gemachtigde de zaak, waaronder de brief van verweerster van 15 juni 2010, eerst op 5 augustus 2010 nader kunnen bespreken.

3.2. Verweerster meent dat geen sprake is van een verschoonbare termijnoverschrijding. De miscommunicatie met haar voormalige gemachtigde dient voor rekening van appellante te komen. Ook nadat appellante een nieuwe gemachtigde had geraadpleegd, heeft zij niet voortvarend gehandeld ten aanzien van het instellen van beroep. De mededeling in de brief van verweerster van 15 juni 2010 heeft evenmin geleid tot het prompt instellen van beroep. Er zijn dan ook geen redenen om de termijnoverschrijding verschoonbaar te achten.

4. De beoordeling

4.1. Vast staat dat appellante niet binnen de daartoe gestelde termijn van zes weken beroep heeft ingesteld tegen het bestreden besluit.

4.2. Ingevolge artikel 3 van het Huishoudelijk Reglement van de Commissie van Beroep laat de Commissie van Beroep niet-ontvankelijkverklaring achterwege, indien het beroepschrift weliswaar na de gestelde termijn is ingediend maar appellante aantoont, dat zij beroep heeft ingesteld, zo spoedig als dit redelijkerwijs verlangd kon worden.

4.3. Naar het oordeel van de Commissie van Beroep heeft appellante niet aangetoond, dat zij, ondanks de door haar gestelde persoonlijke omstandigheden, redelijkerwijs niet in staat was om, zo nodig op nader aan te voeren gronden, binnen de daarvoor gestelde beroepstermijn beroep in te stellen. De gestelde miscommunicatie met haar toenmalige gemachtigde dient voor rekening en risico van appellante te blijven. De Commissie van Beroep concludeert dan ook dat geen sprake is van een verschoonbare termijnoverschrijding.

4.4. Gelet op het voorgaande wordt appellante niet-ontvankelijk verklaard in haar beroep.

4.5. De Commissie van Beroep merkt nog op, dat voor zover appellante in deze procedure mede beoogt toekenning door de Commissie van een dan nader te beoordelen vergoeding van mogelijke schade als gevolg van het niet tijdig instellen van het beroep bij deze Commissie door haar vroegere gemachtigde en het niet c.q. het niet tijdig instellen van een vordering wegens kennelijk onredelijk ontslag bij de kantonrechter door

haar huidige gemachtigde, de Commissie van Beroep, gelet op de aan haar toegekende wettelijke bevoegdheden, niet bevoegd is een dergelijk schadevergoedingsverzoek in behandeling te nemen en daarop te beslissen.

5. De beslissing

De Commissie van Beroep:

- verklaart appellante niet-ontvankelijk in haar beroep tegen het besluit van verweerster van 26 maart 2010.

Deze beslissing is gegeven door mr. C. de Groot, voorzitter, mrs. J. Donner, J. Douwes, A. Postma en T. Vis, leden; de beslissing is getekend door de voorzitter en de griffier, mr. L.F.A. Bos.

De Commissie van Beroep voor het Protestants- Christelijk Basis-, Speciaal- en Voortgezet Speciaal Onderwijs

Uitspraak 2012.158

heeft de navolgende beslissing gegeven

in de zaak van:

P*, appellant,

tegen

de **Vereniging ***, verweerster,
gemachtigde: mr. M. van Maren- van Zadelhoff.

1. De procedure

1.1. Appellant heeft bij beroepschrift d.d. 16 oktober 2010 beroep ingesteld tegen een besluit van verweerster van 9 september 2010 tot berisping van appellant. Namens het bestuur van verweerster is een verweerschrift d.d. 29 november 2010 ingediend. Bij brief van 20 december 2010 heeft appellant een nader stuk ingediend.

1.2. Het beroep is ter zitting van de Commissie van Beroep d.d. 12 januari 2011 behandeld. Hierbij zijn verschenen: appellant en de heer K*, algemeen directeur. Appellant heeft pleitaantekeningen voorgedragen.

2. De feiten

2.1. Appellant, geboren op 16 mei 1957, is als leraar in vaste dienst bij verweerster werkzaam.

2.2. Op 1 januari 2008 is de VCPO * gefuseerd met de VCPO N* .Per diezelfde datum is de heer A*. aangetreden als directeur van 'De *, de school waar appellant werkzaam is. De directeur heeft als opdracht meegekregen de school verder te ontwikkelen, waarbij andere werkvormen en structuren zijn ingevoerd.

2.3. Op 20 maart 2008 heeft appellant een brief geschreven aan de directeur waarin hij zijn kritiek uit over diens functioneren en het gevoerde beleid. Bij brief van 27 maart 2008 heeft de directeur op deze brief gereageerd.

2.4. Op 24 maart 2010 heeft appellant een e-mail naar de directeur gestuurd waarin hij onder meer zijn ongenoegen uit over de wijze van leidinggeven van de directeur. Op dezelfde dag heeft de directeur daarop per e-mail gereageerd.

2.5. Op 16 april 2010 heeft appellant naar aanleiding van een bericht van de directeur over de formatie een e-mail gestuurd naar één van de managementteamleden (hierna: MT-leden) met de vraag of de inhoud daarvan met het hele MT is besproken.

2.6. Op 23 april 2010 heeft er een gesprek tussen appellant en de directeur plaatsgevonden. Op 27 april 2010 heeft er een functioneringsgesprek tussen appellant en de directeur plaatsgehad. Op 21 juni 2010 zijn de directeur, de algemeen directeur en appellant bij elkaar gekomen voor een driegesprek.

2.7. Bij brief van 25 juni 2010 heeft verweerster haar voornemen tot berisping aan appellant kenbaar gemaakt. Bij brief van 10 augustus 2010 heeft appellant zijn zienswijze op het voorgenomen besluit aan verweerster bekend gemaakt. Bij besluit van 9 september 2010 heeft verweerster het voornemen tot berisping in een definitief besluit omgezet.

2.8. Op 5 oktober 2010 heeft er op verzoek van appellant een gesprek plaatsgevonden met de directeurs en een MT-lid.

3. De beslissing tot berisping

3.1. Verweerster heeft de volgende gronden aan het besluit tot het opleggen van een schriftelijke berisping aan appellant ten grondslag gelegd:

"Sinds de indiensttreding op 1 januari 2008 van de heer A als nieuwe directeur op uw school heeft u meerdere malen blijk gegeven van een wantrouwen naar hem toe. U geeft aan dat uw plezier in werken sinds de komst van de directeur achteruit is gegaan.*

Reeds in maart 2008 heeft de directeur u schriftelijk aangegeven dat hij een positieve houding en opstelling van u verwacht. Dit naar aanleiding van uw brief, waarin u hem onder andere in felle bewoordingen bekritiseerde over zijn functioneren.

Verder heeft u geen blijk gegeven van een professionele gezagsverhouding en accepteert u de leiding van de directeur niet. U probeert tweespalt te zaaien binnen het MT door MT-leden individueel te benaderen of bepaalde besluiten (zoals mobiliteit en formatie) wel op de juiste wijze tot stand zijn gekomen. Ook benadert u een mt-lid via email om uw kritiek op het leiderschap van de school te delen waarbij u de verwachting uitsprekt dat zij daarover niet mag spreken.

U bent van mening dat het MT niet functioneert. Dit heeft u 23 april jl. laten weten in een gesprek met de directeur, waarin u heeft aangegeven dat u zich niet kunt vinden in de visie en beleid van het MT. Voor het bestuur is het duidelijk dat u de opdracht die de directeur bij zijn aantreden heeft gekregen om de school verder te ontwikkelen, niet onderschrijft. Dit betekent dat er met andere werkvormen en structuren wordt gewerkt dan vroeger.

Zowel de directeur als ondergetekende heeft u aangegeven dat u van mening kunt verschillen en dat het u vrij staat hierover met hen van gedachten te wisselen. Uiteindelijk dient u zich wel te conformeren aan het beleid of de visie van de school en u behoort dit uit te dragen.

U doet echter het tegenovergestelde. U geeft aan dat u "het een groot probleem vindt dat de directeur niet wil of kan communiceren met het team." Tevens vindt u dat de directeur respectloos is in zijn omgang naar collega's en hoe hij zijn macht zou gebruiken als directeur. U vindt dat er sprake is van machtsmisbruik door de directeur, waardoor mensen geen zaken meer durven uit te spreken uit angst om een aantekening in hun dossier.

Verder gebruikt u de teamvergaderingen om uw ongenoegen te uiten over de handelswijze van de algemeen directeur in bepaalde aangelegenheden en waarbij door u geen enkel respect wordt gebruikt.

Meerdere malen heeft ondergetekende evenals uw directeur u aangesproken op het feit dat u met dit gedrag de gedragscode van VCPO overtreedt. Uit met name het punt: de omgang met collega's blijkt dat u geen enkel respect toont voor uw leidinggevende/hiërarchische verhoudingen. Voor het bestuur is dit onacceptabel. Iedere werknemer dient de code te onderschrijven en u dus ook."*

4. Standpunten van partijen

4.1. Appellant kan zich niet vinden in de opgelegde berisping en voert daartoe, kort samengevat, aan dat verweester leugens aan het bestreden besluit ten grondslag heeft gelegd. Appellant betwist onder meer dat hij een MT-lid onder druk zou hebben gezet. Volgens appellant wordt er een blok tegen hem gevormd. Verweester blijft ten onrechte vasthouden aan leugens. Zo is ook het verslag van het gesprek van 5 oktober 2010 onvolledig. De door appellant in dat gesprek naar voren gebrachte vragen en opmerkingen ontbreken gedeeltelijk in het gespreksverslag. Ook is de verklaring van het MT-lid dat zij meent niet onder druk te zijn gezet, niet opgenomen.

4.2. Verweester betwist dat er leugens zijn gebruikt ter onderbouwing van de opgelegde berisping. Uit de feiten en voorgeschiedenis blijkt dat appellant de gedragscode meerdere malen heeft overtreden, appellant geen gevoel heeft voor hiërarchische verhoudingen en er sprake is van plichtsverzuim. De berisping is derhalve op haar plaats.

5. De beoordeling

5.1. Op grond van artikel 3.17 lid 1 van de CAO Primair Onderwijs kan de werkgever een disciplinaire maatregel opleggen aan de werknemer die zich aan plichtsverzuim schuldig maakt. Ingevolge het tweede lid van dit artikel wordt onder plichtsverzuim verstaan het overtreden van de voor de werknemer geldende voorschriften, het niet nakomen van hem opgelegde verplichtingen alsmede het doen of nalaten van datgene dat de werknemer bij een goede uitoefening van zijn functie behoort na te laten of te doen.

5.2. De Commissie van Beroep is van oordeel dat verweester terecht en op goede gronden heeft geconcludeerd dat appellant de gedragscode heeft overtreden en in strijd heeft gehandeld met hetgeen in het kader van een goede uitoefening van zijn functie, van hem mocht worden verwacht en dat daarmee sprake is van plichtsverzuim. Immers, in het kader van een goede uitoefening van zijn functie mag van hem verwacht worden dat hij de leiding van de (school)directie accepteert en zich aan het vigerende schoolbeleid conformeert. Uit de overgelegde stukken, waaronder de verschillende gespreksverslagen, blijkt echter dat appellant sinds het aantreden van de directeur in 2008 bij voortduring kritiek heeft geuit op diens functioneren en dat van het MT, en de nieuwe werkvormen en structuren niet wenst te aanvaarden. Daar komt bij dat de wijze waarop appellant de directie bejegt van weinig respect en gevoel voor hiërarchische verhoudingen getuigt, hetgeen indruist tegen de geldende gedragscode. Op zichzelf staat het een werknemer vrij om kritiek te leveren, mits dat met inachtneming van de bestaande hiërarchische verhoudingen gebeurt en langs daarvoor geëigende kanalen, bijvoorbeeld door deelname aan de gemeenschappelijke medezeggenschapsraad. Appellant heeft dit miskend. De Commissie van Beroep acht het in dit verband ongepast en in strijd met hetgeen een goed werknemer betaamt om individuele MT-leden te benaderen om na te gaan of besluiten van het MT op de juiste manier tot stand zijn gekomen. Of appellant een individueel MT-lid al dan niet onder druk heeft gezet, maakt

het voorgaande niet anders, nu reeds het raadplegen van het MT-lid in de gegeven omstandigheden niet juist is. De Commissie van Beroep is aldus, het geheel overziend, van oordeel, dat appellant het noodzakelijke inzicht mist, dat hij zich dient te voegen in de werkverhoudingen, waarbij niet is gebleken, dat deze door het bestuur en de directeur niet op de juiste wijze in acht zouden zijn genomen. Dat is een belemmering voor het functioneren van appellant. Ten onrechte meent appellant, dat hij het gelijk volledig aan zijn zijde heeft, hetgeen ook overigens uit zijn houding ter zitting van de Commissie van Beroep naar voren is gekomen.

5.3. Nu ter beoordeling voorligt of verweerster ten tijde van het nemen van het bestreden besluit van 9 september 2010 tot berisping in verband met voorgedane feiten heeft kunnen besluiten, zijn hier de door appellant naar voren gebrachte bezwaren over het gespreksverslag van een nadien op 5 oktober 2010 plaatsgevonden gesprek bij deze beoordeling op zichzelf niet van betekenis.

5.4. Nu sprake is van plichtsverzuim komt aan verweerster de bevoegdheid toe tot het opleggen van een disciplinaire maatregel. Verweerster heeft van deze bevoegdheid gebruik gemaakt en appellant schriftelijk berispt. Naar het oordeel van de Commissie van Beroep bestaat tussen deze opgelegde disciplinaire maatregel en de ernst van het vastgestelde plichtsverzuim geen onevenredigheid. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat de (school)directie appellant meermalen omtrent zijn gedrag heeft aangesproken voordat de berisping is opgelegd.

5.5. Gelet op het voorgaande wordt het beroep van appellant tegen de berisping ongegrond verklaard.

6. De beslissing

De Commissie van Beroep:

- verklaart het beroep tegen het besluit van verweerster van 9 september 2010 tot berisping van appellant ongegrond.